

вамъ свариаъ да разрѣжи гърди-те мѣ, и мнимосмръ-
кля го хванааъ за рѣка-та, и това бѣше сѣтно-то
мърдане на мъртвеца, послѣ това той тѣка наистина
умралаъ .

Послѣ скъпи-те признаци на смъртъ-та, кои-то не
праватъ още никакво доказъване за истинность-та ѣ,
треквеа да упоменемъ още и за слѣдѣющи-те, кои-то
не са по малко сомнителны авланія :

1. Охладаване (скокалаване) на тѣло-то, ако и да
е постепанъ признакъ на смъртъ-та, обаче намира са
(истиване, скокалаване) и въ мнимосмръкли-те, напри-
мѣръ, щото умираатъ въ истерически припадки (ваал-
дисъване), намира са и въ тѣа що сѣ замръзнали и
удавани въ вода. Понѣкогашъ умръкли-те тѣла задър-
жатъ топлота-та си твърдѣ на дѣло, до 20 часа и
повече, напримѣръ тѣла-та що сѣ умръкли отъ кюмюръ
и задъшаване .

2. Промѣнаване и исжухване-то (пжано лице въ
скоро време станѣ кожа и кокали) на умрало-то лице
сѣ, невѣренъ признакъ. Кой отъ наши не помни наистина
умръкли-те лица на тѣа человекъ, що сѣ влѣдѣвали
отъ холера-та, отъ кои-то обаче мнозина сѣ сживавали
(какво-то Добра сентѣрджѣ-та, като го спвснаха въ
греска сжива еъ 1848 година въ Бски-Загра), безъ
да са гледа на ясно-то развиване на тѣй называемо-то
ипскритическо лице. Отъ дръга страна, на истинно-
смръкли-те по нѣкогашъ удържатъ на много време пре-
сно-та-та, пжано-та-та и даже червеность-та въ лице-то
си като живи человекъ .

3. Пжелтаванѣ-то на дланти-те и ходила-та
(табани-те) .